

КЕЙТ АЛКОТ

**БЛИЗО ДО
ЗВЕЗДИТЕ**

РОМАН

Превела от английски
НАДЯ БАЕВА

ОБСИДИАН
СОФИЯ

Това е художествено произведение, но основните елементи и дати от историята за създаването на филма „Отнесени от вихъра“ са истински. На места цитатите от сценария са съкратени.

1

*Лос Анджелис
10 декември 1938 г.*

Атланта се взривяваше точно по график.

Дребни фигури се стрелкаха с танцова стъпка, палеха фитили, отскачаха назад. Един огнен стълб се изви си към нощното небе, към него бързо се присъедини друг, последва го трети. Горящи отломки се откъсваха и литваха нагоре. Къщи, хамбари, фургони, каруци – всичко пламваше като сухи съчки.

– Боже, вижте как гори! – изкрещя мъж в униформа на войник от Конфедерацията.

Небето над „Селзник Интернешънъл Пикчърс“ бе страховито, обагрено в огненооранжево, и докато мъжете в делови костюми върху високата платформа над пожара възторжено аплодираха, жителите на Кълвър Сити, Калифорния се притаиха в домовете си и се почудиха дали не е настъпил Армагедон.

Джули Крофорд не спираше да тича, макар че на всеки няколко крачки се препъваше с обувките си на нелепо висок ток, за които се бе надявала, че ще ѝ вдъхнат увереност при първата ѝ важна задача в студията на Селзник. Опитваше се да извърща лице, ала въпреки това усещаше лъхачата жега на пламъците. Рискува и хвърли бърз поглед нагоре към наблюдателната кула. Окъпан в светлината на прожекторите, Дейвид О. Селзник стоеше като крал, наблюдаващ горящите си владения.

Внезапно от дима изникнаха две фигури в каруца, теглена от галопиращ кон. Към тях се спуснаха мародери, които се опитаха да разпрегнат коня; ужасеното животно се вдигна на задните си крака. Мъж с широкопола шапка скочи от каруцата и метна шал върху главата на коня; силуетът му се очерта на яркото небе, пламъци облизваха дрехите му, но той успя да разпъди нападателяте и издърпа коня и каруцата далече от пожара на гарата в Атланта. Мъжът беше Рет. Скарлет се бе привела на капрата; отзад, скрити от поглед, бяха Мелани и бебето ѝ. Пулсът на Джули се ускори. Мили боже, този човек на върха на кулата наистина караше „Отнесени от вихъра“ да оживее. Нищо чудно, че всички бяха като омагьосани.

– Да му се не види, това с каруцата се получи дяволски добре! – възкликна възхитено костюмираният войник на Конфедерацията и посочи към складовете. – Дъртият Шърман вече не може да докопа онези мунициции!

Раздадоха се одобрителни възгласи, хората се потупваха по гърбовете и се смееха с облекчение, макар все още да поглеждаха притеснено към пожарните коли, наобиколили терена. В никой случай няма да са нужни, уверяваха се един друг. Селзник беше дързък, но не и глупав. Тези пламъци, които поглъщаха стария декор, щяха да си останат заключени в неговите камери „Техниколор“. Така се отваряше място за построяването на Тара. Това бе Холивуд.

Джули погледна бележката, която стискаше в юмрука си. Защо стоеше тук и зяпаше? Инструкциите бяха да връчи бележката на Селзник, *преди* да започне пожарът. За пръв път получаваше шанс да избегне скучната работа край циклостила и ето че тя го провали.

И все пак още бе твърде рано да признава поражение.

– Трябва да стигна до господин Селзник – извика тя, докато се промъкваше към кулата, надигаше се на пръсти, за да надзърне над множеството, опитваше се да имитира самонадеяния тон, който май всички други на снимачната площадка бяха овладели вече. – Нося бележка за него.

Един пожарникар я изгледа гневно. Тя не беше сигурна дали е истински, от градската пожарна на Лос Анджелис, или статист от студията. От жегата лицето му бе червено като сварен рак.

– Не виждаш ли, че е зает, драга моя? Дръпни се назад, това е заповед.

Някой свирна с клаксон. Нейното лице също вече пламтеше.

– Кой ти даде бележката? – чу се глас.

Тя се обърна и видя мъж, облегнат на дървената наблюдателна кула. Беше с черно кадифено сако, омачкана риза и ожулени обувки за тенис. Косата му бе тъмна и отдавна неподстригвана. Ръцете му бяха силни и покрити с лунички, а лицето му имаше калифорнийски загар. Гледаше я с любопитство, едновременно развеселен и сериозен. Джули внезапно съжали, че не се е сетила да си сложи червило.

– Един от помощниците му – отвърна тя.

– Кой?

– Не знам как се казва.

Мъжът хвърли фаса си на земята и поклати глава.

– Сигурно ти е пръв ден – рече той. – Не можеш да предаваш нещо на Селзник, без да знаеш кой го праща. Дай го на мен, аз ще му го занеса.

Той протегна ръка с хладни очи, но в крайчеца на устните му заигра усмивка.

– Предпочитам да му го връча лично – наежи се леко тя.

За момент ръката на мъжа увисна във въздуха, после той я отпусна.

– Добре, издържа този изпит. Никога не предавай на друг съобщение за Селзник. – Сега вече се усмихваше приятелски. Махна ѝ да се приближи и ѝ посочи стълбата на кулата. – Ще те заведа на платформата, и без друго трябва да се качвам. Как се казваш?

– Джули Крофорд. Работя в главния офис.

Не беше длъжна да уточнява, че размножава прескомюникета на циклостила. Мъжът изглеждаше много самоуверен, напълно се вписваше в този нов свят и тя трябваше да остави у него впечатление, че поне малко от малко знае какво върши.

– Не си ирландка значи. Вероятно имаш здрави протестантски корени. Но откъде е тази червена коса?

– От майка ми – отвърна тя. – И не е червена, а кестенява, нито пък аз съм буйна и темпераментна, каквито са червенокосите. Кестенява е, както вече казах. – Тя прехапа устна, ядосана на себе си. Отново бе изтърсила нещо неподходящо в неподходящия момент.

Усмивката му стана по-широка.

– Колко сме докачливи! Сигурно гледаш много филми. Е, днес всяко момиче в Холивуд иска да изиграе Скарлет О'Хара. Тя е чернокоса, така ни казва Маргарет Мичъл. Дори фалшивите блондинки в града са готови да се преобразят наново. Планираш ли да се боядисаш?

– Не, не съм една от тях.

Той сви рамене и се заизкачва по стълбата.

– Bravo, хубаво е, че държиш да си естествена. Последвай ме.

Джули тръгна нагоре, доволна, че е с панталони. Майка ѝ би припаднала при вида ѝ, но по-добре панталони, отколкото войникът от Конфедерацията да наднича под полата ѝ. Стълбата изглеждаше стабилна, но я притесни. Цялата шперплатова конструкция създава-

ше усещането, че е направена надве-натри, като всичко друго на това вълшебно и плашещо място.

Изкачи се на върха на платформата и с изненада видя там двайсетина души, всичките явно важни персони. Гледката отвисоко я накара да затаи дъх. Пожарът, бушуващ на терена, поглъщаше всичко, което се бе издигало там сутринта: всички стари декори от „Кинг Конг“ и „Багдадският крадец“. Утре, след като разчистеха останките, господин Селзник щеше да изгради имението Тара на това място. Джули не можеше да си представи величественият дом на Скарлет О’Хара да се възправи от земята, поглъщана от огнения ад.

– Млада госпожице, пристигате твърде късно – прогърмя силен глас. – Вашето съобщение ви изпревари.

Тя се извърна бързо и се озова лице в лице с мъжа, който управляваше този илюзорен свят – всеки и всичко в него.

Дейвид О. Селзник. Никой не го наричаше Дейвид, защото бе твърде властен. Не беше кой знае колко висок. Имаше гъсти и тъмни вежди и оредяваща коса. Очилата му със стоманени рамки бяха леко смъкнати на носа, което донякъде му придаваше академичен вид. Ала очите зад очилата биха изпепелили студентите – в тях нямаше нищо добродушно.

А точно сега се взираха в нея. Джули заекна, неспособна да проговори.

– Вината не е нейна, пожарникарите не я пуснаха да мине – обади се мъжът, който я беше довел. Тонът му бе безгрижен, но категоричен.

– Съжалявам, господин Селзник – промълви тя и му подаде листчето.

Селзник го погледна, намръщи се и нетърпеливо вдигна ръка да отпъди думите ѝ, сякаш бяха рояк мухи. После се обърна към небето, трептящо в оранжево от огъня, поглъщащ задния парцел на „Селзник Продък-

шънс“. Гръдният му кош се изду, а изражението му стана възторжено.

– Върховна сцена, нали? – рече щастливо той и ръката му описа дъга, за да обхване мащаба на пожара.

Всички наблюдатели, скупчени на платформата, заръкопляскаха одобрително. Селзник отново бе успял, колкото и луд да беше. Несъмнено много талантлив, но луд.

– Какво ще кажете за тази прелестна госпожица? – Селзник обърна гръб на огнената стихия и с възхищение огледа жената, застанала до него. – За ваше сведение – подхвърли той към Джули, – тази бележка ми съобщава за пристигането на моята млада и красива англичанка, но тя ви изпревари. Обикновено не обичам изненадите. Тази вечер е изключение. Може ли да ви представя английското съкровище, прекрасната госпожица Вивиан Лий?

Боже милостиви, на нея ли говореше? Не, обръщаше се към групата. Джули се втрени в актрисата. Всичко у нея бе миниатюрно – чертите, крайниците ѝ. Кожата ѝ сияеше в седефен отблясък, а очите – бадемовидни, с изкусно положени зелени сенки – ѝ придаваха вид на сънлива котка. Носеше рокля от бежова коприна, която подчертаваше изумително тънката ѝ талия и се спускаше на дипли почти до земята. Усмивката изпод периферията на прилепналата ѝ шапка с форма на камбанка бе ослепителна. На фона на отблясъците от пожара тя изглеждаше като излязла от страниците на историческа книга за Гражданската война.

– Скарлет? – ахна Джули.

Някои от присъстващите прихнаха сподавено. Джули се изчерви. Беше прибързала. Ролята на Скарлет О’Хара все още не бе възложена.

Ала Вивиан Лий не скри възторга си от реакцията ѝ. Кой тук можеше да знае колко часове е прекарала пред огледалото, докато пътуваше от Англия за Америка с

„Куин Мери“, за да упражнява изражението на въображаемата Скарлет и да я накара да оживее?

– Надявам се, че слушаш, Дейвид – изгука тя и развя полата си със замах. Роклята ѝ се изду и принуди някои от близкостоящите да се отдръпнат, уплашени да не бъдат съборени през перилата.

Селзник се разсмя гръмогласно, после хвърли пренебрежителен поглед към Джули.

– Можете да си вървите, драга. Истината е, че не търпя мудност, не и сред служителите в моята студия. Но съм сигурен, че ще намерите работа другаде. А на приятелите си у дома можете да разправяте, че сте срещнали красивата и умна Вивиан Лий.

Сконфузена и унижена, Джули се обърна да си върви. Големият шеф току-що я бе уволнил. Тя изправи стойка и си забрани да се разплаче. Не, нямаше да се върне у дома, дори и прочутият Селзник не можеше да я принуди. Беше дошла тук да си създаде нов живот, далече от задушавашите норми за приличие във Форт Уейн, Индиана. Не биваше да се огъва при първата трудност.

Когато се отправи към стълбата, Джули зърна руса жена, опряла се небрежно на парапета. До нея стоеше мъж с гъста тъмна коса и грижливо подстригани мустаци. Ръцете му бяха скръстени пред масивния гръден кош. На Джули той ѝ се видя бегло познат, ала тя насочи вниманието си към жената до него. В нея имаше нещо особено, главно в излъчването ѝ. Тя беше безразлична към групата, сипеща поздравления към Селзник. Косата ѝ с цвят на мед изглеждаше естествена, а не изрусена с перхидрол, и очевидно не я бе облякъл стилист. Личеше си, че лепената ѝ риза и смачканите панталони са от скъпа марка, но изглеждаха непретенциозни като тези на Джули, купени от универсалния магазин в родния ѝ град.

– Твоя приятелка ли е, Анди? – попита жената чове-

ка, който я бе довел на платформата, и кимна по посока на Джули. Очите ѝ бяха топли, гласът – гърлен, с весела нотка.

– От детинство – отвърна той със сериозна физиономия. – Много е талантлива.

– Ами тогава ѝ осигури работа като машинописка. Имаш куп хора, които бълват сцени.

– Те постоянно нанасят поправки, така че е безполезно страниците да се преписват. Не искаш ли да помага на теб и Кларк?

– Стига Дейвид да няма нищо против – сви рамене тя.

– Ако си сложи черна перука, няма да я познае.

Русата жена се засмя.

– Това ще е чудесна маскировка, действай.

– Не искам да нося... – подхвана Джули смутено.

– Беше само шега – успокои я жената.

– Добре – промълви Джули, вече напълно обърквана.

– Прави каквото те съветва Анди. Той ще каже някоя дума пред когото трябва, нали, Анди?

Самоувереният Анди отвърна:

– Разбира се.

Жената се обърна към Джули.

– Не се отчайвай, миличка. Рано или късно Дейвид уволнява всички, но Анди е дясната му ръка и ще те уреди. При скоростта на нашия господин Селзник този филм може да осигури на всички вас работа до живот.

– Което не означава, че всеки ще получи тъкмо каквото иска – вметна мъжът с мустаците.

Блондинката сви рамене и му се усмихна нежно. Това не ѝ попречи миг по-късно да стрелне подигравателно Селзник. Не злобно, но без съмнение леко презрително.

– Ще имам грижата – обеща Анди и дръпна Джули по стълбата, преди да е успяла да каже нещо.

Долу двамата застанаха лице в лице.

– Какво се случи току-що? – попита Джули.

– Няма да бъдеш уволнена. Утре само спомени името на славната си закрилница и от канцеларията на Селзник отново ще те пращат да разнасяш съобщения. Един съвет, малката. Никога не се извинявай на Селзник, той мрази това. Срещата ти с нея беше късмет за теб.

– Коя е тя?

Той зяпна от удивление, после се разсмя.

– Ти наистина си наивно заблудено глупаче. Тя е една от първите, която успя да избегне злощастната съдба студията да ѝ отреже главата заради скандал. Не знаеш ли, че тук моралната полиция ръководи всичко? На мига биха изхвърлили актриса, чийто любовен живот бива изложен на показ от гадната Луела, царицата на клюкарските рубрики. Тази, с която току-що се запозна, е от знаменитите членове на Клуба на неженените съпрузи. Ако щеш, вярвай, така го наричат в списание „Фотоплей“. Не си ли чувала за него?

Джули поклати глава. Имаше много да учи, макар да не таеше глупави мечти, че ще си пробие път към звездна слава чрез танцуване на степ. Тази малка фантазия се бе изпарила още първия път, когато сложи оранжево червило на устните си. От огледалото я гледаше смешна кукла. Така ѝ бе по-лесно да приеме присъдата на майка си, че не е нито красива, нито талантлива. Всъщност беше облекчение. Позволяваше ѝ да се зарови сред книгите в колежа „Смит“ и да не се тревожи от липсата на красиви ухажори от Принстън или Харвард. Приятелят ѝ от гимназията у дома ѝ вдъхваше усещане за сигурност. Още се чувстваше гузна заради разрива помежду им.

– Не съм наивно заблудено глупаче, гледам да съм в крак със събитията, доколкото мога – възрази тя твърдо. – В моя свят си оставаш невежа, ако не задаваш въпроси.

Той изглеждаше възхитен от начина, по който се отбраняваше.

– Джули, моя скъпа млада, неопитна Джули... – Помълча, сякаш изпробваше името ѝ върху езика си. – Това беше Карол Ломбард, кралицата на бурлеската. Отлична актриса. Права си, продължавай да задаваш въпроси. Но не прекалявай със самосъжалението. Тя беше отхвърлена за ролята на Скарлет, какво мислиш, че ѝ е на нея?

– Сигурно не ѝ е весело.

– Така е. Мъжът до нея е Краля на Холивуд – бъдещият Рет Бътлър, иначе познат като Кларк Гейбъл. Тя приключи развода си, за да могат да се оженят, но при него формалностите се проточиха. Това подлудява Селзник. Той се бои от скандал, но държи Гейбъл да е доволен. Днес покани Карол, за да умилостиви и двамата.

– Изглежда различен от образа си на екрана – измънка Джули. Да не познае Карол Ломбард и Кларк Гейбъл? Много се изложи.

– Те всички изглеждат различни в действителност. По-слаби, по-дебели, по-ниски – много от мъжете са по-ниски. Стъпват на кофи за любовните сцени.

– Не и Гейбъл, той е висок.

– Автентичността е негова запазена марка. И за да продължи с представянето, аз съм Анди Уайнстайн, помощник-продуцент. Работя с удивителния господин Дейвид О. Селзник по филма „Отнесени от вихъра“, който си е едно неоформено чудовище с недовършен сценарий и много хора предсказват, че ще е най-голямата катастрофа в киното. Стана ли ти ясно?

Значи не беше просто красив, а и умен, и забавен; тя се почувства респектирана и инстинктът ѝ подсказа да се отдръпне.

– Много харесах книгата и като всички други в страната смятам, че филмът ще е великолепен – каза тя.

– Аха, не се боиш да противоречиш. Е, да се надяваме, че си права. А сега, преди да идеш да си ближеш раните, ще позволиш ли да те заведе на вечеря?

Той наистина имаше подкупваща усмивка. Вероятно не би отговорил на изискванията у дома ѝ във Форт Уейн, Индиана. Но тя беше вече тук, така че можеше да захвърли на боклука точно тези възражения. Приключения и нови възможности – нали затова бе дошла? Можеше да отиде на вечеря с този мъж и да научи нещо, или да се признае за страхливка и да се прибере в пансиона, където да се задоволи с риба тон върху препечен хляб – обявеното ядене за днес.

– Да – отговори тя.

Звучеше малко по-спокойно, отколкото се чувстваше, или така се надяваше поне. И, както той щеше да ѝ каже по-късно, даде му карт бланш с високо вирната брадичка и думите „Стига да е на някое лъскаво място“.